

MIÉRT VONZ SZÉKELYFÖLD?

◆ LÉVAI ANIKÓ

1984 pünkösdjén jártam első ízben a csíksomlyói búcsúban. Hosszú vonatút után fáradtan kaprattunk csővázás hátizsákunkat cipelve a templom felé. Igyekeznünk kellett, ha látni akartuk a felvonuló keresztaljakat. Ekkor még nem a nyeregben, hanem a barokk templomban és az előtte lévő téren tartották a búcsút. A falvak lakói már napokkal korábban elindultak, és a mise előtti éjszakát a két hegy közötti nyeregben töltötték. Imádkozva, énekelve, meggyónva, tiszta lélekkel. Mi is közéjük verődtünk, ott vártuk meg a napfelkeltét. Nagyon hideg volt. Az egyik csángó falu lakói, a pusztinaiak mellé kerültünk. Akkor hallottam életemben először őket beszélni. „Jó regvelt!” – mondták, amikor virradni kezdett. Felnéztem az égre, és szinte egyszerre mondtuk: „Úristen! Magyar színek!” A felkelő nap körül, mint egy kokárda, megjelent a piros-fehér-zöld trikolór. Énekeltek a Boldogasszony anyánkat, az istenhit és a hazaszeretet egybetartozásáról szóló egyházi éneket. Akármennyire is igyekeztünk, a templomba már nem fértünk be, de nem is bántuk, mert így megsodálhattuk az egymás után érkező falvak keresztaljit. Templomuk nyírfaágakkal díszített zászlaja alatt a papjuk vezetésével, gyalog érkeztek. A zászlóra a település neve is rá volt hímezve, így követni tudtuk, hogy mikor kik érkeznek. Népviseletben jöttek, egymás után, a menetet hagyományosan a gyergyóalfalusiak vezették, majd a többi gyergyói falu, őket követték a labarumot vivő diákok, majd a papok, utánuk következtek a többi falu zarándokai: Alcsík, Felcsík, Nyáradmente, Sóvidék, még a messzi Brassó képviselői is. A menetet a gyimesi és moldvai csángók zárták. A csángóké volt a fehér keresztalja, mert a férfiak mind ünnepi fehér ruhában jöttek, derekukon a széles övekkel, asszonyaik pedig a gyönyörű katrincákban, hímzett ujjú ingekben. Minket, akik ott álltunk a fémváz hátizsákunkkal, piros sportdzsekiben, lenyűgözött a gyönyörű, ünnepi viseletbe öltözött embertömeg, akik Mária-énekeket énekeltek. Tudtam, hogy olyan eseménynek vagyok tanúja, amelyet otthon már nem élhetnék át. Néztem az agyondolgozott kezű öregasszonyokat, és tudtam, hogy ők annak a paraszti életnek az utolsó sorsrészesei, amelyet már az unokáik sem fognak megélni. Néztem azt a rengeteg, életerős fiatalot, akik a menet élén mentek, és éreztem, hogy az ő gyökereik még mélyre nyúlnak, mert ők becsülik a múltat, értékelik a márt, és érdemesek lesznek a jövőre.

Kép - Emmer László

Kép - Emmer László

UGRON ZSOLNA, író

Azt hiszem, Erdélyhez már leginkább én magam kötöm magam. Részben persze örököltem is ezt a vérségi kötődést, de ma már biztos vagyok benne, hogy legalább annyira választott, mint amennyire elrendeltetett az én erdélyiségem. Ha Erdélyben vagyok, másképp érzékelem a lét dimenzióit,

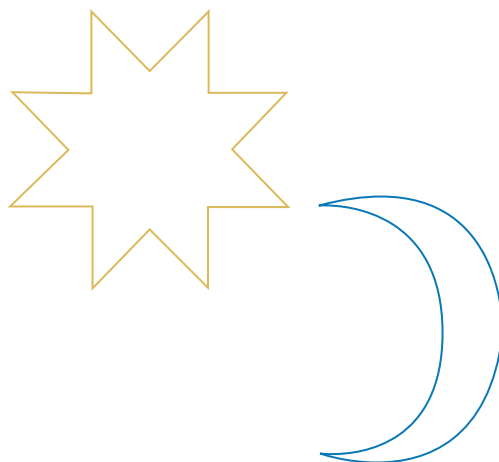
máshova kerülnek a létezés hangsúlyai. Szeretem az abszurditását, az ellentmondásait, a sokszínűségét. Szeretem sok gyökerű kultúráját. Szeretem az erdélyi táj arányait, léptékeit. Szeretem az erdélyi élet ritmusát, a nyelv ízét. Húsvétkor Székelyföldön voltunk, és mielőtt hazaindultunk Budapestre, a nyolcéves lányom letört három zöld bokorágat, ott őrzi az íróasztalán azóta is. Azt mondja, ha látja, megnyugszik, hazagondol. Erdélyben otthon vagyunk, Erdélybe hazamegyünk, és hát az ember előbb-utóbb mindig hazamegy.

KOVÁCS ATTILA, világhírű cipőkészítő

Nagyváradon születtem, Nagyszalontán jártam gimnáziumba, és Temesváron voltam katona, ezért rendszeresen visszajárok. Jó érzés szülővárosom utcáin sétálva felidézni gyermek- és ifjúkorom történéseit. Ugyanakkor szívesen járok Erdély más tájain is, kifejezetten szeretem

Székelyföldet, a sajátos hangulatát, az ott élő emberek hihetetlen vendégszeretetét és a kemény élethez való viszonyulásukat a maguk csendes, jellegzetes humorával.

Kép - Páczai Tamás

DR. VÉGSŐ GYULA, sebész

Erdélybe csak azt vonzhatja valami vissza, aki már járt ott. Ami turistaként vonz: az egykor Magyarországhoz tartozó terület városainak,

természeti adottságainak, látnivalóinak, az ott élő és szűkebb hazájukat el nem hagyó embereknek a megismerése. Keresztényként a csíksomlyói búcsú, ahol a zarándokút fáradalmait után közösen lehetünk részesei hitünk szent titkáinak. A sok ezer zarándok a székelységgel egybegyűlve, melléjük állva őket kitartásukban erősítheti. Nem utolsósorban pedig a Somlyó-hegyek „nyergében” megmutathatjuk és röstelkezés nélkül kimondhatjuk: Igen, magyarok vagyunk! (Végső Gyulának *Vándorfecske hazatalál* címmel könyve jelent meg a csíksomlyói búcsú élményéről.) ♦